

съ очи баба Иваница, проследи я съ погледъ, докато минаваше покрай плета на градината, и весело, съ злорадство, си помисли: „Охъ, само да знаеше кой е тозъ Билялъ и защо съмъ седнала да го слушамъ, на кжсчета ще ме направишъ. Амане знаешъ... Не знаешъ...“

Славенка бѣше слабичка, дребничка, но лицето ѝ бѣше хубавичко и въ чернитѣ ѝ очи свѣтѣха пламъчета. За баба Иваница снаха ѝ бѣше глупава: мълчи, подсмива се, заплесната, не мислѣше за туй, за което тѣ мислѣха, далечъ бѣше отъ грижитѣ имъ, отъ работата имъ. Всѣки день баба Иваница ѝ се караше.

— Остави булката, — казваше на шега, но безъ задна мисълъ дѣдо Иванъ. — Добра си е тя Славенка, само че... ума ѝ е малко детински...

Другъ пжтъ, за да я защити отъ баба Иваница, той казваше: — Кажи ѝ, Славенке: малка съмъ, кажи, почакай да порастна.

Старецътъ се шегуваше, но бѣше добъръ и Славенка го почиташе.

Къмъ обѣдъ мжжетѣ натовариха пречистеното жито на колата и отидоха да сѣятъ. Не се виждаше и баба Иваница. Безъ да се бави, Славенка излѣзе отъ кжщи, прекоси градината, отъ тѣхната градина мина въ друга градина, отъ тамъ — въ една тѣсна уличка, повървѣ изъ нея и отведнажъ се намѣри вънъ отъ село. Тукъ, подъ голѣмата черница, меж-